

ປະຫວັດທິຖືກບົດບັງຂອງຂໍ້ທີສີ່ສິບ - ເລກສິບແປດ

ວິບັດຄັ້ງທີສອງ - ພາກທີຫ້າ

Jeff Pippenger

2026-07-15

“ກະແຈ” ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງສົງຄາມເມືອງນິກາເວໃນພຣະນິມົດບົດທີກ້າ ໄດ້ສຳເລັດລົງໃນປະຫວັດສາດຊົງໄດ້ກັບໃຫ້ເກີດຈຸດຫັນເຫ ຊົງແນ່ນອນນັ້ນແຫຼະແມ່ນສົງທຶກະແຈເຮັດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້າງວ່າ ສົງຄາມເມືອງນິກາເວບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນກະແຈທາງປະຫວັດສາດທີ່ມາຍບອກການລຸກຂຶ້ນຂອງອົດສະລາມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງເປັນກະແຈແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອີກດ້ວຍ. ພົນວັດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງສົງຄາມນັ້ນ ໄດ້ນຳເອົາເສັ້ນສາຍທັງໝົດຂອງອານາຈັກໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ ດັ່ງທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ໃນພຣະທຳດານເືອນແລະ ພຣະນິມົດ ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ການສອດຄ່ອງກັນກັບດານເືອນບົດທີສິບເອັດ. ໂດຍການເຮັດດັ່ງນີ້ ມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ອານາຈັກເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ຫຼັກຂັ້ນຕ່ຳຂອງດານເືອນບົດທີສິບເອັດ, ແລະທີ່ສຳຄັນຍັງກວ່ານັ້ນ—ເພື່ອເປີດຜະນຶກປະຫວັດສາດພາຍນອກທິຖືກຊ່ອນເຮັນຂອງຂໍ້ທີສີ່ສິບ.

ແລະເຮົາຈະມອບກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຜູກມັດໄວ້ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົງນັ້ນຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ໃນສະຫວັນ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະແກ້ບ່ອຍໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສົງນັ້ນຈະຖືກແກ້ບ່ອຍໃນສະຫວັນ. ມັດທາຍ 16:19.

ການບົດບ່ອຍ ແລະ ການຜຸດຂຶ້ນຂອງອານາຈັກຂອງ Mohammed

ຍຸດທະການທົນຕົນເວ ໃນປີ 627 ໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງສົບປະສົບທຳຍະຂອງອຳນາດເບີເຊຍ ຊົງໄດ້ຖືກປາບແພ້ໂດຍອຸບາຍກົນຂອງໂຮມ ພ້ອມກັບໝອກແຫ່ງພຣະປະສົງຈັດຕັ້ງມຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດຫັນຜັນ ທີ່ຝູງຊົນອົດສະລາມຂອງ Mohammed ເລີ່ມລຸກຂຶ້ນ. ຍຸດທະການນັ້ນໄດ້ກຳຈັດສົງຄ໌ບໍ່ຍັງອັນໜຶ່ງທີ່ເຄີຍດຳລົງຢູ່ ຊົງຕາມທິດສະດີແລ້ວຍ່ອມຈະຍັງຄົງດຳລົງຢູ່ ຫາກໂຮມແລະເບີເຊຍທັງສອງຍັງຮັກສາກຳລັງຂອງຕົນໄວ້ໄດ້. ແຕ່ທັງສອງຫາດໄດ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່.

ການຍັບຢັ້ງ ແລະ ການປ່ອຍອອກ

ໃນການນຳສະແດງເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງອົດສະລາມ, ພວກເຮົາພົບເຫັນການຫັກຫ້າມ ແລະ ການປ່ອຍອອກຂອງອົດສະລາມ ຕັ້ງແຕ່ການນຳສະເໜີພຣະຄຳພີເປັນຄັ້ງທຳອິດ ເມື່ອນາງຊາຮາໄດ້ຊັກຊວນອັບຣາຮາມໃຫ້ຫັກຫ້າມນາງຮາກາ ແລະ ອິດຊະມາເອນ.

ແລະ ຊາຮາຍ ໄດ້ກ່າວແກ່ ອັບຣາມ ວ່າ, ຂໍໃຫ້ຄວາມຜົດຂອງຂ້ານ້ອຍຕົກຢູ່ເທິງທ່ານ: ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບນາງສາວຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃນອ້ອມອົງຂອງທ່ານ; ແລະ ເມື່ອນາງເຫັນວ່ານາງຕັ້ງຄັນແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍກໍກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຖືກດູໝືນໃນສາຍຕາຂອງນາງ: ຂໍພຣະຢາເວຊົງພິພາກສາລະຫວ່າງຂ້ານ້ອຍກັບທ່ານ. ແຕ່ ອັບຣາມ ໄດ້ກ່າວແກ່ ຊາຮາຍ ວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງແມ່, ນາງສາວຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານ; ຈົ່ງກະທຳແກ່ນາງຕາມທີ່ທ່ານເຫັນຊອບ. ແລະ ເມື່ອ ຊາຮາຍ ໄດ້ບໍ່ພຶດຕຳນາງຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ນາງກໍໄດ້ຫລົບໜີຈາກໜ້ານາງ. ປະຖົມມະການ 16:5, 6.

ແມ່ນແມ່ນກ່ອນເຫດການນັ້ນເສຍອີກ, ເຫດຜົນທີ່ນາງຮາກາຖືກນຳເຂົ້າມາໃນເລື່ອງລາວແຫ່ງຄຳພະຍາກອນກໍເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້“ຫ້າມໄວ້” ບໍ່ໃຫ້ນາງຊາຮາມບິດ.

ຜ່າຍຊາຮາຍ ພັນລະຍາຂອງອັບຮາມ ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດບຸດທິດາແກ່ທ່ານ;
ແລະນາງມີສາວໃຊ້ຊ້າວອຢິບຄົນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ ຮາກາ. ແລະຊາຮາຍໄດ້ກ່າວແກ່ອັບຮາມວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ,
ພຣະຢາເວໄດ້ຫ້າມຂ້າພະເຈົ້າຈາກການໃຫ້ກຳເນີດ; ຂໍທ່ານໄດ້ໂປດເຂົ້າຫາສາວໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ;
ບາງທີຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະໄດ້ບຸດທິດາໂດຍນາງ. ແລະອັບຮາມກໍໄດ້ຟັງສຽງຂອງຊາຮາຍ. ປະຖົມມະການ 16:1,
2.

“ກະແຈ” ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 9 ທີ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ Mohammed,
ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນໄດ້ສຳເລັດຜົນໂດຍການຮົບທີ່ Nineveh, ເປັນຕົວແທນຂອງການຍົກເລີກ “ຂໍ້ຍັບຍັງ”
ທີ່ມີຕົວອັດສະລາມໃນຈຸດໃດກໍຕາມຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

“ທູດສະຫວັນກຳລັງຍຶດໜ່ວງລົມທັງສີ່ໄວ້, ຊຶ່ງຖືກສະແດງເປັນດັງມ້າທີ່ໄກດອນດ
ພະຍາຍາມຈະທູດພົ້ນແລະແລ່ນກວາດໄປເໝືອນພື້ນຟື້ພົບທັງໝົດ,
ນຳພາຄວາມພິນາດແລະຄວາມຕາຍໄປຕາມຮ່ອງທາງຂອງມັນ.” Manuscript Releases, volume 20,
217.

ການ “ລຸກຂຶ້ນແລະຕົກລົງ” ຂອງອານາຈັກຂອງ Mohammed ຖືກນຳສະເໜີໄວ້
ບໍ່ແມ່ນໃນລັກສະນະຂອງການລຸກຂຶ້ນແລະການຕົກລົງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນດັງ “ການປ່ອຍອອກ” ແລະ
“ການຍັບຍັງ”. ເມື່ອອັດສະລາມຖືກປ່ອຍອອກໃນຄວາມໝາຍດ້ານຄຳພະຍາກອນ,
ການປ່ອຍອອກນັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງເປັນພາບໂດຍຍຸດທະການແຫ່ງ Nineveh.

ມີແຕ່ວິບັດເທົ່ານັ້ນ

ໃນບັນດາແກ່ທັງເຈດ, ມີແຕ່ແກ່ແຫ່ງວິບັດຂອງອັດສະລາມເທົ່ານັ້ນທີ່ກຳເນີດເວລາຄອບຄຸມປະຫວັດສາດໃນຖານະອຳ
ນາດທີ່ສືບຕໍ່ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມັນຖືກນຳເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ຈົນເຖິງການປົດສິ້ນເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນ. ແກ່ສີອັນທຳອິດທີ່ນຳການພິນາດມາເໝືອນໂຮມຕາເວັນຕົກ
ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງ Odoacer, Genserich, Atilla the Hun ແລະ Alaric,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນພາບແທນຂອງອຳນາດແຫ່ງການພິພາກສາໂດຍພຣະຊົນນະນົມສືບປະການໃນວັນທຳຍຸງ,
ແຕ່ຄຸ້ມຄຸ້ມໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ຂອງພວກມັນ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ສືບສາຍໂດຍກົງຈາກສີອຳນາດບູຮານນັ້ນ.
ສຳລັບແກ່ແຫ່ງວິບັດນັ້ນບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ເມື່ອອັດສະລາມເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດແລ້ວ
ມັນກໍຕຳເນີນຕໍ່ໄປໃນແນວສາຍໂດຍກົງແຫ່ງການປ່ອຍອອກ ແລະ ການຍັບຍັງ
ຈົນກວ່າມັນຈະຖືກປ່ອຍອອກຢ່າງເຕັມທີ່ໃນການປົດສິ້ນເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນ. ສຳລັບແກ່ແຫ່ງວິບັດນັ້ນ
“ກະແຈ” ຂອງການ ‘ປ່ອຍອອກ’ ໄດ້ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍຍຸດທະການແຫ່ງ Nineveh.

ນີໂກເມເດຍ ແລະ ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299

ບັນດາຜູ້ບຸກເບີກໄດ້ກຳນົດຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299
ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449,
ແລະໃນທາງກັບກັນ ວັນທີນັ້ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໄລຍະເວລາສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າວັນ
ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840.

ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ລະບຸເຖິງການປົດລ້ອມໃນຊ່ວງປີ 1333 ຫາ 1337
ທີ່ໄດ້ຖືກນຳມາເໝືອນເມືອງ Nicomedia ໂດຍ Sultan Orhan Gazi (ບຸດຂອງ Osman I, ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງ Ottoman
Beylik) ເມື່ອທ່ານໄດ້ເຂົ້າປົດລ້ອມເມືອງ Nicomedia ອັນສຳຄັນຂອງ Byzantine.
ການປົດລ້ອມນີ້ເປັນບົດສະຫຼຸບສຸດທ້າຍຂອງສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານ Nicomedia ທີ່ໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນກັບບົດາຂອງທ່ານ ຄື
Osman. ໄລຍະເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີໃນ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 9 ຂໍ້ 10 ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299,
ແລະໃນຖານະເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງຄຳພະຍາກອນ ປະຫວັດສາດທີ່ເກືອບຂ້ອງກັບວັນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນຄວນຖືກສັງເກດ.

Osman I (ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງລາຊະວົງ Ottoman) ແມ່ນບໍດີຂອງ Sultan Orhan Gazi, ຜູ້ຊົງໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໃນຊ່ວງຕົ້ນອັນສຳຄັນເໝືອນຈັກກະພັດ Byzantine ໃນຍຸດທະການ Bapheus ຊຶ່ງຢູ່ໃນເຂດພື້ນທີ່ຂອງ Nicomedia ໃກ້ກັບເມືອງ Nicomedia; ນະຄອນຫຼວງອັນສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງໃນປະຫວັດສາດ Roman ແລະ Byzantine ຍຸກຕົ້ນ.

ພຣະບໍດີ ແລະ ພຣະບຸດ

ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299

ກອງກຳລັງຂອງອອດສະມານໄດ້ເອົາຊະນະກອງທັບໄບແຊນທາຍທຶນຳໂດຍເຈົ້າເມືອງທ້ອງຖິ່ນຄົນໜຶ່ງ. ຍຸດທະການນີ້ຖືກຖືວ່າເປັນໜຶ່ງໃນຄວາມສຳເລັດທາງທະຫານອັນສຳຄັນຄັ້ງໜຶ່ງທີ່ເປັນເອກະລາດຂອງອອດສະມານ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ລົ້ມຮອບຮວມອຳນາດຢູ່ໃນບໍລິເວນ (ອານາໄຕເລຍຕາເວັນຕົກສຽງເໜືອ).

ມັນເປັນໝູ່ໝາຍຂັ້ນສຳຄັນໃນການປ່ຽນຜ່ານຈາກເບລິກຕຸຣະກິນອ້ອມແຫ່ງໜຶ່ງ (ລັດເຈົ້ານາຍແບບເຜົ່າ) ໄປສູ່ອຳນາດທຶກຳລັງຜົງດາຂຶ້ນ ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດຈະທຳທາຍແລະພິຊິດດິນແດນຂອງໄບແຊນທາຍ.

ວັນທີນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການເຕີບໃຫຍ່ຂອງອິດສະລາມ

ຊຶ່ງໃນບັນຍາຍໄດ້ນຳໄປສູ່ການສະຖາປະນາຈັກກະພັດອອດໂຕມານ

ໃນຄວາມສາມາດລົ້ມສະລາຍຂອງຄອນສະຕະຕັນເປັນໃນປີ 1453. ອອດສະມານໄດ້ໃຊ້ນັກຮົບກາຊີ

(ນັກຈູໂຈມຕາມແນວຊາຍແດນທີ່ມີໂຮງຟ້າໄຟທາງອິດສະລາມ), ແລະນັບແຕ່ນັ້ນກໍເກີດມີການກຳລັງປະກອບຂຶ້ນຂອງນັກຮົບກາຊີຕາມແນວຊາຍແດນໃຫ້ກາຍເປັນກອງທັບທີ່ມີໂຄງສ້າງຫຼາຍຂຶ້ນ

ຊຶ່ງໄດ້ພັດທະນາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງນັບຈາກອອດສະມານ ແລະຕໍ່ໄປເຖິງອໍຣະຮານ ບຸດຂອງທ່ານ.

ໃນບັນດາອົງປະກອບສຳຄັນອື່ນໆແຫ່ງມໍລະດົກຂອງອອດສະມານ ກໍຄື

ມັນເຮັດໃຫ້ອິດສະລາມສາມາດຮັກສາກຳມະສິດເໝືອດິນແດນໄວ້ໄດ້ ອັນຕ່າງຈາກການສົງຄາມຂອງນັກຮົບກາຊີ

ຊຶ່ງຍຸດທະວິທີແບບຈູໂຈມແລ້ວຖອນຕົວຢ່າງບໍ່ເປັນລະບຽບຂອງພວກເຂົາ

ປະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ພຽງແຕ່ຂອງຍຶດຈາກໄຊຊະນະຂອງຕົນ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ດິນແດນໃດໆເລີຍ.

ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ ຄ.ສ. 1299, ອອດສະມານໄດ້ລົ້ມການຮົບພະຍັນໃນເຂດນີໂຄມດິດ, ແລະສາມສິບສີ່ຕໍ່ມາ

ບຸດຂອງລາວໄດ້ລົ້ມການປົດລ້ອມເປັນເວລາສິບຕົ້ນະຄອນຫຼວງນີໂຄມດິດ. ບໍດີຢູ່ໃນການເລີ່ມຕົ້ນ

ແລະບຸດຢູ່ໃນການສິ້ນສຸດ. ສົງຄາມໄດ້ລົ້ມຕົ້ນຕໍ່ຕ້ານເຂດທີ່ຖືກແທນຄວາມເປັນນີໂຄມດິດ

ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຍຶດເອົານີໂຄມດິດ ນະຄອນຫຼວງຂອງເຂດນີໂຄມດິດ. ຈາກປີ 1299 ເຖິງ 1337

ເປັນຊ່ວງເວລາສາມສິບແປດປີ, ແລະໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ຕົວເລກ "ສາມສິບແປດ"

ເປັນສັນຍະລັກເຖິງການລຸກຂຶ້ນ.

ບັດນີ້ ຈົງລຸກຂຶ້ນ, ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ, ແລະຈົງຂ້າມຫວັຍເຊເຣດ. ແລະພວກເຮົາກໍໄດ້ຂ້າມຫວັຍເຊເຣດ.

ແລະໄລຍະເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເດີນທາງຈາກກາເດັດບາເນອາ

ຈົນເຖິງເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຂ້າມຫວັຍເຊເຣດ ນັ້ນ ເປັນເວລາສາມສິບແປດປີ;

ຈົນກວ່າຄົນທັງຊົ່ວອາຍຸຂອງບັນດາຊາຍນັກຮົບຈະສູນສົນໄປຈາກທຳມະກາງຄ້າຍພົນ,

ຕາມທີ່ພຣະຍາເວໄດ້ຊົງສາບານໄວ້ແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍ. ພຣະບັນຍັດສອງ 2:13, 14.

ໄລຍະໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີນັບແຕ່ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ຈົນເຖິງວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449

ເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະເວລາທີ່ນຳໄປສູ່ການສະຖາປະນາຈັກກະພັດອອດໂຕມັນ

ຊຶ່ງເປັນວິບັດຄັ້ງທີສອງໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 9.

ສາມສິບແປດປີແຫ່ງການພິຊິດນີໂຄມດິດຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນກັບບໍດີຄົນໜຶ່ງ (Osman)

ແລະສິ້ນສຸດລົງກັບບຸດຊາຍຂອງລາວ (Orphan).

ໄລຍະເວລານີ້ສະແດງເຖິງບາດກ້າວທຳອິດຂອງການຟຸ່ງຂຶ້ນຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ

ຈາກເຈົ້ານະຄອນຂອງຊົນເຜົ່າໜຶ່ງໄປສູ່ຈັກກະພັດ.

ໄລຍະເວລາຫນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີນັບແຕ່ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ຈົນເຖິງວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449 ລວມເອົາການລ້ອມເມືອງສີບີໄວ້ນຳ ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງສາມສົບແບດປີ. ການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການຟຣິດ Nicomedia ໄດ້ກະທຳໂດຍບົດາຄີ Osman ແລະການສິ້ນສຸດນັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍການລ້ອມເມືອງສີບີ ນັບແຕ່ 1333 ຈົນເຖິງ 1337; ການລ້ອມເມືອງອັນໄດ້ດຳເນີນໂດຍບຸດຊາຍຂອງ Osman.

ເມື່ອໄລຍະຫນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449, ຈັກກະພັດບີຊານທິນ ຄອນສະແຕນຕິນທີ 11, ຫຼືຄອນສະແຕນຕິນອົງສຸດທ້າຍແຫ່ງໂຣມຕາເວັນອອກ, ໄດ້ສະແຫວງຫາການອະນຸຍາດຈາກຊາວເຕີກເພື່ອຂຶ້ນຄອງລາດຊະບັນລັງ. ຈາກວັນທີນັ້ນຈົນເຖິງການຟຣິດຄອນສະແຕນຕິນເປັນເປັນເວລາສີບີ. ສີບີນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການປົດລ້ອມຄອນສະແຕນຕິນເປັນເປັນເວລາສີບີ, ແລະ ຄອນສະແຕນຕິນອົງສຸດທ້າຍກໍໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນໃນການປົດລ້ອມນັ້ນ. ການຜົງຂຶ້ນຂອງອົດສະລາມໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສາມສົບແບດປີທຳອິດຂອງຄຳພະຍາກອນຫນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ, ຊຶ່ງໄດ້ບັນລຸຈຸດສູງສຸດໃນການປົດລ້ອມສີບີ. ເມື່ອໄລຍະຫນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີສິ້ນສຸດລົງ, ອົດສະລາມໄດ້ຜົງຂຶ້ນເຖິງຂັ້ນທີ່ໂຣມຕາເວັນອອກຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍໂດຍອຳນາດທຶຊາວເຕີກມີຢູ່ໃນເວລານັ້ນ. ຈາກການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449, ສີບີໄດ້ນຳໄປສູ່ການລົ້ມສະລາຍຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ ເມື່ອຄອນສະແຕນຕິນເປັນເປັນຖືກຍຶດເອົາໂດຍການປົດລ້ອມ. ການສິ້ນສຸດຂອງສາມສົບແບດປີທຳອິດຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍການປົດລ້ອມ, ແລະ ການສະຖາປະນາຈັກກະພັດອອດໂຕມັນກໍຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍການປົດລ້ອມ.

38 ແລະ 40

ເລກສາມສົບແບດໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກ ຕາມທີ່ໄມເຊໄດ້ສະແດງໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດສອງ ໂດຍເປັນຕົວແທນຂອງສາມສົບແບດປີສຸດທ້າຍແຫ່ງການຟຣິດກາສາໃນຊ່ວງສີບີປີຂອງການພະເຈນຈອນຢູ່ໃນຖິນກັນດານ. ດັ່ງນັ້ນ ເລກສາມສົບແບດ ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກ ຈຶ່ງມີຄວາມເກືອງໂຍງກັບເລກສີບີ. ອອສມານໄດ້ຍຶດເອົາອານາເຂດຂອງ Nicomedia ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ແລະສາມສົບແບດປີຕໍ່ມາ ບຸດຂອງລາວໄດ້ຍຶດເອົານະຄອນຫຼວງຂອງອານາເຂດນັ້ນ. ທັງອານາເຂດແລະນະຄອນຫຼວງລ້ວນແຕ່ມີຊື່ວ່າ Nicomedia. ນັກປະຫວັດສາດລະບຸການຮົບນີ້ວ່າເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນ “ສອງ” ຂັ້ນຕອນທີ່ຊີ້ບອກເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຂອງການລຸກຂຶ້ນຂອງຈັກກະພັດອອດໂຕມານ. ຂັ້ນຕອນທີສອງທີ່ປະຫວັດສາດລະບຸໄວ້ຄື ການຮົບທີ່ Nicaea ໃນປີ 1301. ທີນັ້ນ ບົດາຄີອອສມານໄດ້ຍຶດເອົາອານາເຂດທີ່ເອີ້ນວ່າ Nicaea, ແລະໃນປີ 1331 ສາມສົບປີຕໍ່ມາ ບຸດຂອງລາວໄດ້ຍຶດເອົານະຄອນຫຼວງທີ່ມີຊື່ວ່າ Nicaea ຊຶ່ງເຄີຍເປັນນະຄອນຫຼວງຂອງໂຣມັນ.

ໃນຄວາມສຳພັນກັບປີ 1299 ແລະຍຸດທະການທີ່ນິໂຄມິດີດ, ໃນຖານະເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນສອງຂັ້ນຕອນ, ຂັ້ນຕອນທີສອງໄດ້ມາເຖິງສອງປີຕໍ່ມາ ໃນປີ 1301. ປີ 1299 ເປັນສັນຍາລັກຂອງສາມສົບແບດ, ແລະສອງປີຕໍ່ມາ (ສີບີ), ດົນແດນຂອງນິໂຄມິດີດໄດ້ຖືກບົດາຍຶດເອົາ. ຄວາມສຳພັນຂອງສາມສົບແບດ ແລະ ສີບີ ຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝໂບຮານທີລຸກຂຶ້ນເພື່ອຍຶດເອົາແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ ຖືກສະແດງອອກໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ແລະ 1301. ສອງຂັ້ນຕອນທຳອິດນັ້ນຂອງການລຸກຂຶ້ນຂອງອົສລາມໄດ້ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍການຮົບພະຍາດທາງທະຫານ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍບົດາຟຣິດດິນແດນ ແລະຈົບລົງດ້ວຍບຸດຟຣິດນະຄອນຫຼວງຂອງດິນແດນນັ້ນ. ເມື່ອນະຄອນຫຼວງທັງສອງລົ້ມລົງ, ພວກມັນລົ້ມລົງດ້ວຍການລ້ອມເມືອງ. ນະຄອນຫຼວງທັງສອງນັ້ນ ໃນຊ່ວງເວລາຫນຶ່ງ ເຄີຍເປັນນະຄອນຫຼວງຂອງໂຣມຝ່າຍຕາເວັນອອກ.

ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ, 1299 ແລະ 1301 ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງປີ 1838, ເມື່ອ Litch ໄດ້ຕັດຟິມທັດສະນະແລະຄຳພະຍາກອນຂອງລາວເປັນຄັ້ງທຳອິດ ກ່ຽວກັບຄຳພະຍາກອນສາມຮ້ອຍແກ້ສິບເອັດປີແລະສິບຫ້າວັນ ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດຈະສຳເລັດຄວາມສົມບູນໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840. ສອງຂັ້ນຕອນແຫ່ງການລຸກຂຶ້ນສຳລັບພວກ Millerites ແມ່ນປີ 1838 ແລະ 1840.

“ໃນປີ 1840

ການສຳເລັດຄຳພະຍາກອນອັນໜ້າສັງເກດອີກປະການໜຶ່ງໄດ້ບຸກເຮົາຄວາມສົນໃຈຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ. ສອງປີກ່ອນໜ້ານັ້ນ ໂຢຊີຢາ ລິດຊ໌, ໜຶ່ງໃນຜູ້ຮັບໃຊ້ຊັ້ນນຳທີ່ປະກາດເລື່ອງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ, ໄດ້ຕັດຟິມຄຳອະທິບາຍພຣະນິມົດ 9 ໂດຍທຳນາຍການລົມສະລາຍຂອງຈັກກະພັດອິດໂຕມັນ. ຕາມການຄຳນວນຂອງລາວ ອຳນາດນີ້ຈະຖືກໂຄ່ນລົງ “ໃນ ຄ.ສ. 1840 ໃນຊ່ວງໃດໜຶ່ງຂອງເດືອນສິງຫາ;” ແລະເພິ່ງບໍ່ກ່ຽວກັບການສຳເລັດນັ້ນ ລາວໄດ້ຂຽນວ່າ: “ຖ້າຍອມຮັບວ່າຊ່ວງເວລາທຳອິດ 150 ປີ ໄດ້ສຳເລັດຢ່າງຖືກຕ້ອງພໍດີກ່ອນທີ່ Deacozees ຈະຂຶ້ນສູ່ບັນລັງໂດຍການອະນຸຍາດຂອງພວກເຮົາ, ແລະວ່າ 391 ປີກັບອີກ 15 ວັນ ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງເວລາທຳອິດ, ມັນຈະສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ເມື່ອອຳນາດອິດໂຕມັນໃນ Constantinople ອາດຖືກຄາດໝາຍວ່າຈະຖືກທຳລາຍ. ແລະຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຈະພົບວ່າເປັນແຈ້ງນັ້ນຈິງ.” —Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

“ໃນເວລາອັນແນ່ນອນຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ນັ້ນ ຕຸຣະກີໂດຍຜ່ານທາງທຸດຂອງນາງ ໄດ້ຍອມຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກບັນດາມະຫາອຳນາດພັນທະມິດແຫ່ງເອີຣົບ ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນ ນາງໄດ້ຕັກຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງບັນດາຊາດຄຣິດສະຕຽນ. ເຫດການນັ້ນໄດ້ຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນສຳເລັດລົງຢ່າງຖືກຕ້ອງທຸກປະການ. ເມື່ອຂ່າວນີ້ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ຝຽງຊົນ ຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ເກີດຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຄວາມຖືກຕ້ອງແຫ່ງຫຼັກການການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນທີ່ມີນິເວດ ແລະບັນດາຜູ້ຮ່ວມງານຂອງເຂົາໄດ້ຍຶດຖືໄວ້ ແລະຂະບວນການແອັດເວັນຈິງໄດ້ຮັບແຮງຜັກດັນອັນມະຫັດສະຈັນ. ບັນດາບຸລຸດຜູ້ມີວິຊາຄວາມຮູ້ແລະມືຖານະ ໄດ້ຂ້າຮ່ວມກັບມືນິເວດທັງໃນການປະກາດ ແລະໃນການຕີຟິມເພື່ອແຜ່ທັດສະນະຂອງເຂົາ ແລະນັບແຕ່ປີ 1840 ຫາ 1844 ພັນທະກົດນີ້ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.” The Great Controversy, 334, 335.

ການຄາດການຂອງ Litch ໃນປີ '38 ແລະນິມົດທີ່ຖືກແກ້ຂອງລາວໃນປີ '40 ໄດ້ລວມເອົາຄຳຖະແຫຼງສຸດທ້າຍຂອງລາວ ຊຶ່ງລາວໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນວັນທີ 1 ສິງຫາ ສົມມືກ່ອນການຄາດການທີ່ຖືກແກ້ຂ. ການສຳເລັດເປັນຈິງຂອງຄຳຄາດການນັ້ນແມ່ນສົງເທີຮັດໃຫ້ໂລກເຊື່ອໝັ້ນໃນວິທີການອັນຖືກຕ້ອງຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ສາມສົບແບດປີທີ່ໝາຍເຖິງການລຸກຂຶ້ນຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ໄດ້ລວມເອົາສອງປີນັບແຕ່ການຂ້າມທະເລແດງໄປຈົນເຖິງການກະບົດຄັ້ງທຳອິດທີ່ກາເດັດ.

ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ຊ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດຜູ້ໄດ້ຫັນສະຫງ່າຮາສີຂອງເຮົາ ແລະການອັດສະຈັນຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳໃນປະເທດອີຢິບ ແລະໃນຖິ່ນກັນດານ ແລະບັດນີ້ໄດ້ທົດລອງເຮົາສົບເທື່ອ ແລະບໍ່ໄດ້ຊືອຟ້າສຽງຂອງເຮົາ; ແນ່ນອນທີ່ດຶງໄວ້ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຫັນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງບານໄວ້ແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຍິວຢູ່ເຮົາຈະໄດ້ຫັນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ຈົດເລກ 14:22, 23.

ການກະບົດນັ້ນໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນການທົດສອບຂໍ້ສົນໃຈ ແລະເປັນຂໍ້ສຸດທ້າຍ. ໄລຍະເວລາແຫ່ງການທົດສອບສອງປີອັນປະກອບດ້ວຍການທົດສອບສົບປະການ ເມື່ອນຳໄປບວກເຂົ້າກັບສາມສົບແບດປີໃນຖິ່ນກັນດານ ໄດ້ເປັນພາບລ່ວງໜ້າຂອງປີ 1838 ແລະ 1840,

ແລະໃນປີ 1840 ນັ້ນໄດ້ມີໄລຍະເວລາສັບວັນ.

ແລະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການຜຸດຂຶ້ນຂອງອິສະລາມກັບອົດສະຕຣາລີ ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາສາມສິບແປດປີ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການປົດລ້ອມສິບໃນປີ 1337. ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ແມ່ນຂຶ້ນຕອນທຳອິດໃນສອງຂັ້ນຕອນທີ່ກັບປະຫວັດສາດລະບຸວ່າເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງການຜຸດຂຶ້ນຂອງຈັກກະພັດອອດໂຕມັນ, ແລະຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນໃນປີ 1301. ສອງຂັ້ນຕອນຂອງຍຸດທະການແຫ່ງ Nicomedia ແລະ Nicaea ໃນປີ 1299 ແລະ 1301 ເປັນແບບຢ່າງເຊິ່ງສະທ້ອນເຖິງ 1838 ແລະ 1840. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດສິ້ນສຸດ.

ນີໂກເມເດຍ ແລະ ໄນເຊຍ ຕ່າງໄດ້ໄດ້ເຄີຍເປັນນະຄອນຫຼວງຊົ່ວຄາວຂອງອານາຈັກໂຮມັນຟ່າຍຕາເວັນອອກໃນປະຫວັດສາດຂອງແຕ່ລະເມືອງ. ແນ່ນອນວ່າ ຄອນສະແຕນຕິໂນເປັນໄດ້ກ້າຍເປັນນະຄອນຫຼວງຟ່າຍຕາເວັນອອກໃນທຶສຸດໃນປີ 330 ແລະ ດຳລົງສະຖານະນັ້ນຈົນເຖິງປີ 1453. ນີໂກເມເດຍ ແລະ ໄນເຊຍ ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການລົ້ມຂອງຄອນສະແຕນຕິໂນເປັນ; ທັງໝົດລ້ວນລົ້ມລົງດ້ວຍການປົດລ້ອມຂອງອົດສະລາມ ຊຶ່ງເປັນເຄຣືອງໝາຍແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງຍຸດທະນາການໜຶ່ງ ທີ່ອົດສະລາມໄດ້ເຂົ້າຍຶດຄອງດິນແດນນັ້ນກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງຍຶດເອົານະຄອນຫຼວງ.

ການປົດລ້ອມຄັ້ງທຳອິດສິບນັ້ນແຕ່ 1333 ຫາ 1337 ເປັນຕົວແທນຂອງສິບນັ້ນແຕ່ 1449 ຫາ 1453 ເມື່ອຄຳພະຍາກອນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ອີກສາມຮ້ອຍເກຣັກສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າວັນຕໍ່ມາ ອົດສະລາມຖືກຫຍັບຍັງ ເມື່ອພວກ Millerites “ລຸກຂຶ້ນ” ພາຍໃຕ້ອຳນາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໃນຄຸນລັກສະນະ “ສາມສິບແປດ ແລະ ສີ່ສິບ” ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໃນປະຫວັດອັນພາຂອງປະຫວັດວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ແລະ 27 ກໍລະກົດ 1449. ການລຸກຂຶ້ນຂອງອົດສະລາມ ແລະ ການລຸກຂຶ້ນຂອງຜູ້ສັງຂ່າວໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສັນຍາລັກທາງຕົວເລກອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຄວາມສຳພັນທາງຕົວເລກຂອງ 38 ແລະ 40.

ໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ 37 ອິສະລາມແມ່ນຂ່າວສານຂອງລົມຕາເວັນອອກ ທີ່ຖືກພັດເຂົ້າໃສ່ກະດູກແຫ້ງທຶຕາຍແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ພວກມັນລຸກຂຶ້ນຢືນເປັນກອງທັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ເມື່ອຂ່າວສານຂອງເອເຊກຽນມາເຖິງ ການລຸກຂຶ້ນກໍເລີ່ມຕົ້ນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກົດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກມົນເລໂຮທ໌ໃນປີ 1838 ແລະ 1840. ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ມາເຖິງໃນວັນທີ 9/11 ແລະໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້ ກະດູກເຫຼົ່ານັ້ນຈະລຸກຂຶ້ນຢືນເປັນກອງທັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ການຍົກຂຶ້ນຂອງກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຖານະເປັນຄຣິສຕະຈັກຜູ້ມີໃຊ້ໃນວາລະສຸດທ້າຍ ຖືກເປັນແບບໂດຍປີ 1838 ແລະ 1840. ຊ່ວງເວລາຈາກ 9/11 ເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ ຖືກເປັນແບບໂດຍຊ່ວງຈາກ 1840 ເຖິງ 1844, ແຕ່ມັນຍັງເປັນແບບຂອງຊ່ວງເວລາຈາກວັນທີ 31 ທັນວາ 2023 ເຖິງລຸກໄຟແຫ່ງ Nashville.

ໂຮມຕາເວັນອອກ

ນັບແຕ່ການແບ່ງຈັກກະພັດໂດຍຄອນສະແຕນຕິໂນອົງທຳອິດ (ມະຫາລາດ) ຈົນເຖິງຄອນສະແຕນຕິໂນອົງສຸດທ້າຍ ນັ້ນເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມຕາເວັນອອກ. ດັ່ງນັ້ນ ໄລຍະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້ ຈຶ່ງຖືກກຳໜົດໝາຍໂດຍບົດາແລະບຸດໃນຄວາມໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຫຼືຊຶ່ງສັນຍາລັກ ຕາມທີ່ຖືກສະແດງໂດຍນາມຂອງພວກເຂົາ ເຖິງແມ່ນວ່າລະຫວ່າງຄອນສະແຕນຕິໂນມະຫາລາດກັບຄອນສະແຕນຕິໂນອົງທີສິບເອັດ ຈະບໍ່ມີການສືບເຊື້ອສາຍໂລຫິດໂດຍກົງກໍຕາມ. ຄອນສະແຕນຕິໂນອົງທຳອິດແລະອົງສຸດທ້າຍ ຍັງຖືກນຳສະເໜີໃນຄຳພະຍາກອນເປັນສັນຍາລັກອັນພາແລະໂອເມກາ ແລະບົດາ (ອັນພາ)

ໄດ້ເລືອກນະຄອນຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປັນເປັນນະຄອນຫຼວງ ແລະບຸດ (ໂອເມກາ) ໄດ້ເລືອກຊີວິດໃນການລ້ອມຕົວ
ເມືອນະຄອນຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປັນສັນສຸດການເປັນນະຄອນຫຼວງ. ໄລຍະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມຕາເວັນ
ອອກຖືກກຳໜົດໝາຍໂດຍຄອນສະແຕນຕ໌ອົງທຳອິດແລະອົງສຸດທ້າຍ. ໄລຍະ 150 ປີທີ່ໄລ່ມື້ໃນວັນທີ 27
ກໍລະກົດ 1299 ປະກອບມີໄລຍະ 38 ປີແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການລ້ອມຕົວ 40 ປີ.
ການລ້ອມຕົວນັ້ນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຊ່ວງປີ 1449 ຫາ 1453.
ການທັບຂອງນີໂອເມເດຍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການພິຈາລະນາດົນແດນໜຶ່ງ
ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການພິຈາລະນາຄອນຫຼວງຂອງດົນແດນນັ້ນ.
ເຊັ່ນດຽວກັບຄອນສະແຕນຕ໌ອົງທຳອິດແລະອົງສຸດທ້າຍ ການພິຈາລະນານີໂອເມເດຍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍບົດາ
(ອົງທຳອິດ) ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍບຸດ (ອົງສຸດທ້າຍ).

ສະຫຼຸບ

ການລ້ອມເມືອງເປັນເວລາສັບປິດໃນຊ່ວງເປີດຕົ້ນຂອງໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ
ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ສະຖານະການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍຂອງຄອນສະແຕນຕ໌ອົງສຸດທ້າຍໃນປີ 1449 ຈົນເຖິງປີ 1453
ເມື່ອຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປັນຖືກລ້ອມແລະລົ້ມລົງ. ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂອງວິບັດທະສາດ
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງສາມຮ້ອຍເກົ່າສິບເອັດປີແລະສິບຫ້າວັນ ໄດ້ເລີ່ມໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449
ແລະໄດ້ສິ້ນສຸດໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840. ວັນທີນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາສັບປິດ
ຊຶ່ງຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ເອີ້ນວ່າ ການສຳແດງອັນຮຸ່ງໂລດແຫ່ງລັດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

“ທຸດສະຫວັນຜູ້ຊົງຮ່ວມໃນການປະກາດຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທະສາມ
ຈະເຮັດໃຫ້ໂລກທັງສິ້ນສະຫວ່າງໄສວຍສະຫງ່າຮາສີຂອງທ່ານ.
ນີ້ແມ່ນຄຳພະຍາກອນເຖິງພາລະກິດທີ່ມີຂອບເຂດທົ່ວໂລກ ແລະມີລັດອຳນາດອັນຜິດວິສັຍ.
ຂະບວນການແຫ່ງການສະເດັດມາໃນຊ່ວງປີ 1840–44
ເປັນການສຳແດງອັນຮຸ່ງໂຮດແຫ່ງຣົດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ;
ຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ຖືກນຳໄປຍັງສະຖານທີ່ຊຸມຊົນທຸກແຫ່ງໃນໂລກ,
ແລະໃນບາງປະເທດກໍມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນທາງສາສະໜາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ
ຊຶ່ງເຄີຍປະຈຳໃນແຜ່ນດິນໃດໜຶ່ງນັບແຕ່ຍຸກປະຕິຮູບໃນສັດຕະວັດທີສິບຫົກ; ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກເຫັນອີກ
ວ່າໂດຍຂະບວນການອັນຊົງພະລັງພາຍໃຕ້ຄຳເຕືອນສຸດທ້າຍຂອງທຸດສະຫວັນອົງທະສາມ.” The Great
Controversy, 611.

ອິສລາມໄດ້ຖືກຍັບຍັ້ງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ແລະໄດ້ມີໄລຍະເວລາສັບປິດ
ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບທັງການເທລົງມາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນວັນເພດເຕກອອດ
ແລະກັບການລົງມາຂອງທຸດສະຫວັນຜູ້ຊົງລົດໃນພຣະນິມົດ ບົດ 18, ເມື່ອ “ອາຄານໃຫຍ່”
ຂອງນິວຢອກໄດ້ຖືກອິສລາມແຫ່ງວິບັດປະການທະສາມໂຈມຕີໃນວັນທີ 9/11. 9/11
ເປັນເຄື່ອງໝາຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີຟ້າ.
ການປະທັບຕາເປັນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ,
ແລະການສິ້ນສຸດຂອງໄລຍະແຫ່ງການປະທັບຕານັ້ນມີລັກສະນະຂອງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະນັ້ນ.
ເມື່ອພຣະຄຣິດລົງມາໃນ 9/11,
ພຣະອົງໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງມໍຣີາເອນທີ່ຈະລົງມາເພື່ອຊຸບຊີວິດພະຍານສອງຄົນໃນວັນທີ 31 ທັນວາ
2023, ເມື່ອໄລຍະສຸດທ້າຍຂອງການປະທັບຕາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ກຸນແຈທົ່ວເປັນຍຸດທະການແຫ່ງນິເວ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຖືກປ່ອຍອອກຫຼາຍປະການຂອງອິສລາມ
ຊຶ່ງຈະນຳເອົາການລົ້ມລົງຂອງໂຮມຕາເວັນອອກພາຍໃນປີ 1453. ພາຍໃນໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີແຫ່ງ “ຫ້າເດືອນ”
ໃນຂັ້ນສິບນັ້ນ ທັງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດລ້ວນປະກອບມີຊ່ວງເວລາສັບປິດ.

ຊ່ວງເວລາສືບທັງສອງນັ້ນເຊື່ອມໂຍງກັບຂະໜາດຂອງສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າມື້
ຊົງໄດ້ໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາສືບທັງ 1840 ຫາ 1844 ເມື່ອພຣະຄຣິດຈະສ້ອງແສງ
“ໃຫ້ແກ່ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດດ້ວຍພຣະສິດຂອງພຣະອົງ.” ໃນປີ 1844
ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຢຸດຖືກນຳມາໃຊ້ເພາະວ່າເວລາຈະເປັນ “ບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ.”

ແລະໄດ້ສຳບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງດຳລົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດນິລັນດອນ ຜູ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ
ແລະສົ່ງທັງປວງທິຢູໃນນັ້ນ ທັງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສົ່ງທັງປວງທິຢູໃນນັ້ນ ທັງທະເລ
ແລະສົ່ງທັງປວງທິຢູໃນນັ້ນວ່າ ເວລາຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະນິມິດ 10:6

1333 ຫາ 1337, 1449 ຫາ 1453, 1840 ຫາ 1844

ເສັ້ນສາມເສັ້ນນັ້ນຂອງຊ່ວງເວລາສືບທັງສອດຄ່ອງກັບເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາ ຈາກ 9/11
ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະພວກມັນຍັງສອດຄ່ອງກັບແຜນຮັກທົ່ວຂອງ 9/11
ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ ທີ່ຖືກສະແດງຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 31 ທັນວາ, 2023
ຈົນກວ່າອິດສະລາມຈະຖືກປ່ອຍອອກອີກຄັ້ງເພື່ອນຳສົ່ງລູກໄຟແຫ່ງ Nashville.

ແບບແຜນຮັກຕອນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຈາກວັນທີ 31 ທັນວາ 2023 ຈົນເຖິງລູກໄຟແຫ່ງ Nashville
ໄດ້ຖືກຈຳແນກໄວ້ໂດຍສາມຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນສືບ
ຊົງທັງໝົດສອດຄ່ອງກັບເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຕັ້ງແຕ່ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ດັ່ງນັ້ນ
ພະຍານສືບການຈົ່ງຊື້ປອກປະຫວັດສາດຈາກວັນທີ 31 ທັນວາ 2023 ຈົນເຖິງການໂຈມຕີ Nashville,
ແລະມັນແມ່ນຍຸດທະສາດແຫ່ງ Nineveh ທີ່ເປັນ “ກະແຈ” ສຳລັບພະຍານແຕ່ລະປະການນີ້. 1333, 1449,
1840 ແລະ 9/11 ລ້ວນແຕ່ເປັນຈຸດຫັນຜັນ— “ກະແຈ.”

“ມີບົດຮຽນຕ່າງໆທີ່ຄວນຮຽນຮູ້ຈາກປະຫວັດສາດໃນອະດີດ; ແລະໄດ້ມີການເອີ້ນໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ບົດຮຽນເຫຼົ່ານີ້
ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳຢູ່ໃນແນວທາງດຽວກັນໃນບັດນີ້
ດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍຊົງກະທຳມາຕະຫຼອດ. ພຣະຫົດຂອງພຣະອົງປາກົດໃຫ້ເຫັນໃນພຣະກົດຂອງພຣະອົງ
ແລະທຳມາກງບັນດາປະຊາຊາດໃນບັດນີ້ ຢ່າງດຽວກັນກັບທີ່ເປັນມາຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກປະກາດ
ແກ່ອາດາມເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນສວນເອເດນ.”

“ມີຊ່ວງເວລາບາງຊ່ວງທີ່ເປັນຈຸດຫັນຜັນໃນປະຫວັດສາດຂອງບັນດາປະຊາຊາດ ແລະຂອງຄຣິສຕະຈັກ.
ໃນພຣະຄຸນຈັດສັນຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອວິກິດການອັນແຕກຕ່າງເຫຼົ່ານີ້ມາເຖິງ
ແສງສະຫວ່າງສຳລັບເວລານັ້ນກໍຖືກປະທານໃຫ້. ຖ້າມັນຖືກຮັບໄວ້ ກໍຈະມີຄວາມກ້າວໜ້າຝ່າຍຈິດວິນຍານ;
ຖ້າມັນຖືກປະຕິເສດ ຄວາມຖອຍຫຼັງຝ່າຍຈິດວິນຍານ ແລະການອັບປາງດັ່ງເຮືອອັບປາງກໍຈະຕາມມາ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍໄວ້ໃນພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງເຖິງພັນທະກົດອັນຮຸກຮົບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ດັ່ງທີ່ມັນໄດ້ຖືກດຳເນີນມາແລ້ວໃນອະດີດ ແລະຈະເປັນໄປໃນອະນາຄົດ ຈົນເຖິງການຕໍ່ສູ້ຂຶ້ນສຸດທ້າຍ
ເມື່ອອຳນາດຂອງຊາຕານຈະກະທຳການເຄື່ອນໄຫວອັນນຳພິສະດານຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກມັນ.” Bible
Echo, August 26, 1895.

ນິໄກເມເດຍ

ຫຼັງຈາກໄດ້ຂຶ້ນເປັນຈັກກະພັດໃນປີ 284 ແລ້ວ, ໃນປີ 293
ດ໌ໂອຄລເຊຍນ໌ໄດ້ເລືອກນິໄກເມເດຍໃຫ້ເປັນນະຄອນຫຼວງຝ່າຍຕາເວັນອອກຂອງຈັກກະພັດໂຣມັນ
ເມື່ອທ່ານໄດ້ແບ່ງຈັກກະພັດອອກເປັນຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຝ່າຍຕາເວັນຕົກຕາມກົດໝາຍ
ໂດຍສະຖາປະນາລະບົບເຕຕຣາຄຣີ. ນິໄກເມເດຍໄດ້ຮັດໜ້າທີ່ເປັນນະຄອນຫຼວງຫຼັກທາງການບໍລິຫານແລະທາງ
ທະຫານໃນຝ່າຍຕາເວັນອອກເປັນເວລາຫຼາຍທົດສະວັດ. ຄອນສະແຕນຕິນມະຫາລາດໄດ້ໃຊ້ເມືອງນີ້ເປັນຖານກຳ
ອນຈະຕັດສິນໃຈສ້າງນະຄອນຫຼວງໃໝ່ທີ່ບີຊານທຽມທິຢູໃກ້ຄຽງ

(ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ບ່ຽນຊື່ບັນຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປັນໃນປີ 330).

ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປັນໄດ້ກ້າຍເປັນນະຄອນຫຼວງຫຼັກແລ້ວ, ນີໂຄເມເດຍກໍຍັງຄົງເປັນສູນກາງພາກພື້ນທີ່ສຳຄັນ

ໂດຍຕັ້ງຢູ່ໃນທຳເລຍດທະສາດບົນຟັງຕາເວັນອອກຂອງທະເລມາຣະມາຣາ. ດັ່ງນັ້ນ

ເຖິງແມ່ນວ່ານີໂຄເມເດຍບໍ່ໄດ້ເປັນນະຄອນຫຼວງຖາວອນເຊັ່ນໂຮມ ຫຼືຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປັນ, ແຕ່ມັນໄດ້ຖືກກໍ່ຕັ້ງຢ່າງເປັນທາງການໃຫ້ເປັນນະຄອນຫຼວງຝ່າຍຕາເວັນອອກໃນຊ່ວງການບ່ຽນຜ່ານອັນສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດໂຮມັນ. ໃນຕອນຕົ້ນຂອງໄລຍະເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີນະຄອນຫຼວງໜຶ່ງຂອງໂຮມຕາເວັນອອກຖືກພິຊິດ, ແລະໃນຕອນທ້າຍ ນະຄອນຫຼວງໜຶ່ງຂອງໂຮມຕາເວັນອອກຖືກພິຊິດ.

ການພິຊິດທັງສອງຄັ້ງນັ້ນລ້ວນມີການປົດລ້ອມ.

ດໂອຄລາວຊຽນ

ຈັກກະພັດ Diocletian ໄດ້ສະຖາປະນາເມືອງ Nicomedia

ຢ່າງເປັນທາງການໃຫ້ເປັນນະຄອນຫຼວງຝ່າຍຕາເວັນອອກຂອງຈັກກະພັດໂຮມັນ ເມື່ອພະອົງໄດ້ນຳໃຊ້ລະບົບ Tetrarchy ໃນປີ 293. ລະບົບ Tetrarchy

ນັ້ນປະກອບດ້ວຍການແບ່ງຈັກກະພັດອອກເປັນຝ່າຍຕາເວັນຕົກແລະຝ່າຍຕາເວັນອອກ;

ທັງຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຝ່າຍຕາເວັນຕົກຕ່າງກັນມີຈັກກະພັດອາວຸໂສ (Augusti) ແລະຈັກກະພັດຜູ້ຮອງ (Caesar) ເພື່ອໃຫ້ຄົບຈຳນວນສີ່ອັນເປັນຄວາມໝາຍທີ່ຖືກສະແດງໂດຍຄຳວ່າ 'tetrarchy'.

ອາລະຟາ ແລະ ໂອເມກາ

ດໂອຄລາວຊຽນເປັນສັນຍາລັກໂອເມກາຂອງຄຣິສຕະຈັກເມືອງສະເມນີາ, ແລະ ເນໂຣເປັນສັນຍາລັກອັນຟາ.

ຄອນສະແຕນຕົນມະຫາຣາຊເປັນສັນຍາລັກອັນຟາຂອງຄຣິສຕະຈັກເມືອງເຟຣົກາໂມສ, ແລະ

ຈັສຕົນເປັນສັນຍາລັກໂອເມກາ.

ການແບ່ງອານາຈັກໂຮມອອກເປັນຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນທາງ "ກົດໝາຍ"

(ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຄົງຢູ່ນຶ່ງຍາວ) ໄດ້ຖືກດຳເນີນໃຫ້ສຳເລັດໂດຍ ດໂອຄລາວຊຽນ, ແລະການແບ່ງອານາຈັກໂຮມອອກເປັນຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນທາງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຖືກດຳເນີນໃຫ້ສຳເລັດໂດຍ ຄອນສະແຕນຕົນ.

ໃນຊ່ວງປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກເຊິ່ງສັນຍາລັກແຫ່ງທີສອງຂອງການຂົ່ມເຫັງ, ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍ Smyrna, ໂຮມໄດ້ຖືກແບ່ງອອກຕາມກົດໝາຍເປັນຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ,

ແລະໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກເຊິ່ງສັນຍາລັກແຫ່ງທີສາມຂອງການປະນີປະນອມ, ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍ Pergamos, ໂຮມໄດ້ຖືກແບ່ງອອກໃນທາງຄຳພະຍາກອນເປັນຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ. ປີ 293

ແມ່ນ alpha ແລະ ປີ 330 ແມ່ນ omega, ແລະໃນວັນທີ 11 ພຶດສະພາ 330, Constantine the Great ໄດ້ຖອຍນະຄອນ Constantinople ໃຫ້ເປັນນະຄອນຫຼວງຂອງອານາຈັກ.

ການແບ່ງແຍກທາງກົດໝາຍໂດຍດໂອຄລາວຊຽນໃນປີ 293

ໄດ້ແຕກສະຫຼຍລົງໂດຍສົງຄາມກາງເມືອງທີ່ຕິດຕາມມາ ຈົນເຖິງພຣະຣາຊະໂອງການແຫ່ງມົນລາໃນປີ 313

ເມື່ອຄອນສະແຕນຕົນແຫ່ງຕາເວັນອອກ ແລະ

ລີຊິນີອຸສແຫ່ງຕາເວັນຕົກໄດ້ປະກາດພຣະຣາຊະໂອງການແຫ່ງມົນລາ

ເຮັດໃຫ້ຄຣິດສະຕຽນເປັນສາສະໜາທີ່ຖືກກົດໝາຍຮັບຮອງ ແລະ

ໃນທາງປະຕິບັດໄດ້ຍຸດຕິລະບົບຕາຕຣາຄີ—ລະບົບຂອງຜູ້ປົກຄອງສອງທີ່ປະສານງານກັນ

ຊຶ່ງໄດ້ພັງທະລາຍລົງເປັນການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງອຳນາດຫຼັກສອງຝ່າຍ (ຄອນສະແຕນຕົນໃນຕາເວັນຕົກ ແລະ

ລີຊິນີອຸສໃນຕາເວັນອອກ). ການແບ່ງແຍກທາງກົດໝາຍນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ນຳໄປສູ່ການພັງທະລາຍ

ເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະເວລາຊາວບໍລິຈາກການແບ່ງແຍກໄປສູ່ການແບ່ງແຍກ ແລະ

ການແບ່ງແຍກທັງສອງຄັ້ງກໍໄດ້ເປັນສາເຫດໃຫ້ລະບົບນັ້ນຟັງທະລາຍລົງ.

ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງສະເມຣິດໄດ້ລົງຕົ້ນກັບເດຣນໃນປີ 64

ເມື່ອໃຜໄປໃນທ້ອງຖິ່ນໃນກຸ່ມໂຮມໄດ້ຖືກເດຣນນຳໃຊ້ເປັນເຫດໃນການຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນ
ໂດຍທົນໂຮມໄດ້ກ່າວຫາວ່າຄຣິສຕຽນເປັນຜູ້ກໍ່ໃຜໄປໝັ້ນ. ເດຣນເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງທົນໂຮມ
ແລະເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການຂົ່ມເຫັງສຸດທ້າຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ການຂົ່ມເຫັງສຸດທ້າຍນັ້ນດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງການປົດສະໄໝແຫ່ງການເຟີ້ສຸດ

ເມື່ອອຳນາດແຫ່ງສັນຕະປາປາຈະມາເຖິງຈຸດອອກສານຂອງມັນ ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍເຫຼືອ. ດັ່ງນັ້ນ

ຊ່ວງເວລາທຳອິດແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງໄດ້ລົງຂຶ້ນດ້ວຍການເຜົາຜານກຸ່ມໂຮມ

ແລະມັນກໍສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການເຜົາຜານກຸ່ມໂຮມ.

ແລະ ສົບເຂົ້າທີ່ຈຳໄດ້ເຫັນຢູ່ເທິງສັດຮ້າຍນັ້ນ, ພວກມັນຈະຊົງຊົງຍິງໄສເພນີນັ້ນ, ແລະ

ຈະເຮັດໃຫ້ນາງກາຍເປັນທຣິກຮ້າງແລະເປືອຍເປົ່າ, ແລະ ຈະກິນເນື້ອຂອງນາງ, ແລະ ຈະເຜົາຜານດ້ວຍໃຜ.

ພຣະນິມິດ 17:16.

ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງສະເມຣິດໄດ້ລົງຕົ້ນກັບເດຣນໃນປີ 64

ເມື່ອໃຜໄປໃນທ້ອງຖິ່ນໂຮມໄດ້ຖືກເດຣນນຳໃຊ້ເປັນຂໍ້ອ້າງເພື່ອຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນ

ໂດຍທົນໂຮມໄດ້ກ່າວຫາວ່າຄຣິສຕຽນເປັນຜູ້ຈຸດໃຜໄປໝັ້ນ. ສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີຕໍ່ມາ ມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 313

ດ້ວຍພຣະຣາຊະກຳນົດແຫ່ງມີລານ. “ພຣະຣາຊະກຳນົດ”

ນັ້ນແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງເວລາຊາວບີທົນໂຮມດ້ວຍການແບ່ງແຍກທາງກົດໝາຍຂອງດ໌ໂອຄລາວິທຽນ

ແລະມັນຍັງເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີຂອງສະເມຣິດທີ່ລົງຕົ້ນດ້ວຍເດຣນ.

ສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງທຶກຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງສະເມຣິດແລະເດຣນ

ຮວມເອົາສິບປີແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງອັນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ຊຶ່ງດ໌ໂອຄລາວິທຽນໄດ້ເປັນຜູ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ.

ສິບປີແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງນັ້ນແມ່ນເຄື່ອງຫຼັງຂອງຊາວບີຂອງດ໌ໂອຄລາວິທຽນ

ຊຶ່ງໄດ້ລົງຕົ້ນດ້ວຍການແບ່ງແຍກອານາຈັກຕາມກົດໝາຍຂອງຊາວບີໃນປີ 293.

ຈາກການແບ່ງແຍກຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກຕາມກົດໝາຍໂດຍດ໌ໂອຄລາວິທຽນໃນປີ 293

ໄດ້ລົງມືຊ່ວງເວລາຊາວບີໜຶ່ງ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍສອງຊ່ວງເວລາສິບປີ.

ດ໌ໂອຄລາວິທຽນໄດ້ແບ່ງຈັກກະພັດອອກໂດຍຊອບກົດໝາຍເປັນຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຝ່າຍຕາເວັນຕົກ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງການແບ່ງແຍກໃນຄຳພະຍາກອນທີ່ອອນສະແຕນຕົນໄດ້ດຳເນີນໃຫ້ສຳເລັດ.

ການແບ່ງຂອງດ໌ໂອຄລາວິທຽນແມ່ນເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ

ແຕ່ໃນໂຄງສ້າງນັ້ນປະກອບມີຜູ້ປົກຄອງສອງຄົນໃນຝ່າຍຕາເວັນອອກ ແລະສອງຄົນໃນຝ່າຍຕາເວັນຕົກ.

ແຕ່ລະພາກສ່ວນມີຜູ້ປົກຄອງໜຶ່ງຄົນ ແລະຜູ້ປົກຄອງສອງໜຶ່ງຄົນ. ໃນວັນທີ 23 ກຸມພາ 303

ດ໌ໂອຄລາວິທຽນໄດ້ປະກາດ “ພຣະລາຊະກຳນົດ” ສະບັບທຳອິດໃນຫຼາຍສະບັບທີ່ຕັ້ງຕົ້ນຄຣິສຕຽນ

ອັນເປັນເຄື່ອງໝາຍລົງຕົ້ນຂອງການຂົ່ມເຫັງຄັ້ງໃຫຍ່ (ຊຶ່ງເອີ້ນອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ

ການຂົ່ມເຫັງໃນສະໄໝດ໌ໂອຄລາວິທຽນ)

ຊຶ່ງເປັນການຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນທີ່ຮ້າຍແຮງແລະແຜ່ກວ້າງທີ່ສຸດໃນຈັກກະພັດໂຮມນັ້ນ.

ຈົ່ງຂຽນເຖິງທຸດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິດຈັກໃນເມືອງສະເມຣິດວ່າ; ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນເບື້ອງຕົ້ນແລະເບື້ອງປາຍ,
ຜູ້ຊົງໄດ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ແລະຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຕັດດັ່ງນີ້ວ່າ; ເຮົາຮູ້ຈັກການງານຂອງເຈົ້າ,
ແລະຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ແລະຄວາມຍາກຈົນ, (ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ມີ)

ແລະເຮົາຮູ້ຈັກການໝັ້ນປະໝາດຂອງພວກທີ່ກ່າວວ່າຕົນເປັນຊາວຢິວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ,

ຫາກເປັນທຳມະສະພາຂອງຊາຕານ. ຢ່າຢ້ານບັນດາສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງທົນທຸກນັ້ນເລີຍ: ເບິ່ງແມ່,

ມານຮ້າຍຈະຈັບບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າໂຍນເຂົ້າຄຸກ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກທົດລອງ;

ແລະພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຢູ່ສິບວັນ: ຈົ່ງສັດຊື່ຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ,

ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ມັງກຸດແຫ່ງຊີວິດແກ່ເຈົ້າ. ຜູ້ໃດມີຫຼື
ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຟັງສົງທິພຣະວິນຍານກ່າວແກ່ຄຣິດຈັກທັງຫຼາຍ;
ຜູ້ໃດທີ່ຊະນະຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍຈາກຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງ. ພຣະນິມິດ 2:8–10.

ການຂົ່ມເຫັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ໄປພາຍໃຕ້ບັນດາຜູ້ສືບທອດຂອງດ໌ໂອຄລີຊຽນ
(ໂດຍສະເພາະແມ່ນກາເລຣຽສ) ຈົນເຖິງປີ 313, ເມື່ອມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍປະກາດກິດແຫ່ງມີລານ.
ເນໂຣເປັນສັນຍາລັກອາລະພາຂອງການຂົ່ມເຫັງ
ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງດ໌ໂອຄລີຊຽນໃນຖານະການຂົ່ມເຫັງໂອເມກາຂອງຊ່ວງເວລາພະຍາກອນ
ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິສຕະຈັກເມືອງສະມຣິນາ.
ການຂົ່ມເຫັງນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການອະພິເສກທາງການເມືອງ
ແລະສັນທິສັນຍາລະຫວ່າງຄອນສະແຕນຕິນແຫ່ງຝ່າຍຕາເວັນອອກ ແລະລີຊີນີອິສແຫ່ງຝ່າຍຕາເວັນຕົກ.
ໃນເດືອນກຸມພາ ປີ 313, ຄອນສະແຕນຕິນ ແລະ ລີຊີນີອິສໄດ້ພົບກັນທີ່ມີລານ
ແລະໄດ້ອອກປະກາດກິດແຫ່ງມີລານ, ຊຶ່ງໄດ້ມອບຄວາມອິດທິພົນທາງສາສະໜາແກ່ຄຣິສຕຽນ (ແລະຜູ້ອື່ນ)
ທົ່ວທັງຈັກກະພັດ. ເພື່ອເສີມສ້າງພັນທະມິດທາງການເມືອງຂອງພວກເຂົາ,
ລີຊີນີອິສໄດ້ອະພິເສກກັບຄອນສະແຕນເທຍ (ນ້ອງສາວຮ່ວມພໍ່ທີ່ແມ່ຂອງຄອນສະແຕນຕິນ) ໃນລະຫວ່າງ ຫຼື
ໃກ້ກັບການພົບກັນນີ້. ການສົມຮົດນີ້ເປັນພັນທະມິດທາງການເມືອງແບບໂຣມັນຢ່າງແທ້ຈິງ—ເປັນການປະທັບ
ຕາຂັດກັນລະຫວ່າງຈັກກະພັດທັງສອງ
ແລະໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຈັກກະພັດມີຄວາມໝັ້ນຄົງຊົ່ວຄາວຫຼັງຈາກຫຼາຍປີແຫ່ງສົງຄາມກາງເມືອງ.
ແຕ່ພັນທະມິດນັ້ນຢູ່ໄດ້ບໍ່ດົນ. ຕໍ່ມາຄອນສະແຕນຕິນ ແລະ ລີຊີນີອິສໄດ້ຮັບພຽງກັນ,
ແລະຄອນສະແຕນຕິນໄດ້ເອົາຊະນະລີຊີນີອິສໃນປີ 324, ກາຍເປັນຜູ້ປົກຄອງພຽງຜູ້ດຽວ.

ນັບຈາກເນໂຣເຖິງຄອນສະແຕນຕິນ
ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງສະມຣິນາຈຳນວນສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີໄດ້ສຳເລັດລົງ, ແລະໃນປີ 313
ຄຣິສຕະຈັກເປົກາໄມສ, ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງການປະນີປະນອມ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ,
ແລະສິ້ນສຸດລົງກັບຄຣິສຕະຈັກທິອາທຣິາໃນປີ 538.
ສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີຂອງສະມຣິນາເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງ,
ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງຊ່ວງເວລາລວມທັງໝົດນັ້ນ ການຂົ່ມເຫັງໃນສະໄໝດ໌ໂອຄລີຊຽນໄດ້ເຮັດໃຫ້ “ສົບວັນ”
(ສົບປີ) ໃນພຣະນິມິດສຳເລັດ
ຊຶ່ງໃນນັ້ນຊ່ວງການຂົ່ມເຫັງທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດເປັນຕົວແທນແບບແຜຣັກຕອນຂອງຊ່ວງເວລາລວມທັງໝົດ.
ສົບປີນັ້ນເປັນແຜຣັກຕອນຂອງສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ.
ສົບປີນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງໂອເມກາແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຂອງເນໂຣ,
ແລະເມື່ອສິ້ນສຸດລົງກໍເກີດການແບ່ງອານາຈັກແບບໂອເມກາເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ.

ການແຕ່ງງານແລະການຢ່າຮ້າງ

ສະໄໝສະເມນີາເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນໃນຄາວທີ່ກົງໂຣມຖືກເຜົາໄໝໃນປີ 64 ແລະສິ້ນສຸດລົງສອງຮ້ອຍຫ້າສິບປີຕໍ່ມາໃນປີ
313 ດ້ວຍກົດປະກາດແຫ່ງມີລານ ແລະການສົມລົດທາງການເມືອງຂອງຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ.
ແບບແຜນຝຣັກທອນແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງເປັນເວລາສົບປີເລີ່ມຂຶ້ນໃນປີ 303 ແລະສິ້ນສຸດໃນປີ 313
ດ້ວຍກົດປະກາດແຫ່ງມີລານ ແລະການສົມລົດທາງການເມືອງຂອງຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ.
ໄລຍະຊາວບໍ່ມີເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການແບ່ງແຍກຕາມກົດໝາຍຂອງຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນປີ 293
ໂດຍດ໌ໂອກລີເຊຍນ ໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 313 ດ້ວຍການສົມລົດທາງການເມືອງຂອງຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ.
ສັນຍາສົມລົດໃນປີ 313 ລະຫວ່າງຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຢ່າຮ້າງໃນປີ 324,
ເມື່ອຄອນສະແຕນຕິນໄດ້ຟ້າຍແຜ່ລີຊີນີອິສແຫ່ງຕາເວັນຕົກ ແລະກາຍເປັນຜູ້ປົກຄອງກົງໂຣມແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.
ການຢ່າຮ້າງໃນຄວາມໝາຍຄຳພະຍາກອນຂອງປີ 324

ເກີດຂຶ້ນສາມປີຫຼັງຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດສະບັບທຳອິດໃນປີ 321.

ສົບເຈັດປີນັບແຕ່ ຄ.ສ. 313 ເຖິງ 330 ຊື້ອອກເຖິງການສົມລົດທາງການເມືອງ, ແລະການສັນສຸດຂອງການຂົ່ມເຫັງທຶກິກແທນໂດຍ Smyrna ແລະ Nero, ແລະການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງການປະນີປະນອມທຶກິກແທນໂດຍ Pergamos. ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Pergamos ໃນປີ 313 ໃນການສົມລົດນັ້ນ, ໄດ້ຖືກຕິດຕາມມາດ້ວຍການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຂົ່ມເຫັງທຶກິກແທນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດສະບັບທຳອິດໃນປີ 321. ຈາກນັ້ນໄດ້ຕາມມາດ້ວຍການຢ່າຮ້າງໃນທາງຄຳພະຍາກອນໃນປີ 324, ຊຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກເຂົ້າມາເປັນຈັກກະພັດດຽວພາຍໃຕ້ Constantine. ຫຼັກປຶດມາໃນປີ 330 ການແບ່ງອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໄດ້ຖືກທວນຊຳຄືນອີກໃນທາງຄຳພະຍາກອນ. ສົບເຈັດປີນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງ alpha ຂອງຄຣິສຕະຈັກ Pergamos ຊຶ່ງຈະດຳເນີນໄປຈົນກວ່າຄຣິສຕະຈັກ Thyatira ຈະເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນໃນປີ 538. ຊ່ວງ alpha ນັ້ນຈະເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດ omega ໃນຕອນທ້າຍຂອງຊ່ວງເວລາຈາກປີ 330 ເຖິງ 538. ປະຫວັດສາດ omega ຂອງ Pergamos ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາ 496, 508 ແລະ 533.

ສົບເຈັດປີ

ບໍ່ໄດ້ເລີ່ມແຕ່ງຍຸດທະການຮາເຟຍໄດ້ຄ້ອງລາດ "ສົບເຈັດປີ" ແລະມີ "ສົບເຈັດປີ"

ລະຫວ່າງຍຸດທະການຮາເຟຍກັບຍຸດທະການພານງຸມ.

ສົບເຈັດປີນັ້ນໃນທາງສັນຍາລັກສອດຄ່ອງກັບສົບເຈັດປີຈາກ 313 ຈົນເຖິງ 330.

ສອງຮ້ອຍຫ້າສົບປີຂອງເນໂຣແຕ່ງສະເມີນໄດ້ນຳໄປສູ່ສົບເຈັດປີທຳອິດຂອງຄຣິສຕະຈັກເຟກິາໂມສ, ແລະເຊືອມໂຍງກັບສອງຮ້ອຍຫ້າສົບປີທຶກິກແທນໃນພຣະຮາຊາກຳນົດຄັ້ງທີສາມໃນ 457BC, ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງ 2300 ປີໃນດານໂອນ ບົດ 8 ຂໍ້ 14, ແລະເປັນຮາກຖານແລະເສົາຫຼັກກາງຂອງແອດເວນຕົດສະມັ ພະຍານທັງສອງແຫ່ງສອງຮ້ອຍຫ້າສົບປີສອດຄ່ອງກັບສອງຮ້ອຍຫ້າສົບປີຂອງອານາຈັກທຶກິກໃນຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງເລີ່ມຂຶ້ນໃນ 1776 ແລະສິ້ນສຸດໃນປີ 2026.

ຜູ້ບຸກເບີກແຫ່ງຂະບວນການ Adventism ບໍ່ໄດ້ເຫັນ ຫຼືເຂົ້າໃຈສົບເຈັດປີແຕ່ 313 ຫາ 330, ເພາະວ່າໃນປີ 1844 ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕ່ປະເດັນເລື່ອງວັນຊະບາໂຕວັນທິເຈັດ ຫຼືວັນແຫ່ງດວງອາທິດ.

ແນວໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຮູ້ຫຼັກຮ້ອຍຫ້າສົບປີຂອງຂໍ້ທີສິບໃນພຣະນິມົດບົດທິເກົ້າ, ແລະມັນໄດ້ກ້າຍເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທີ່ນຳໄປສູ່ສາມຮ້ອຍເກົ້າສົບເຈັດປີ ແລະ ສົບຫ້າວັນ ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840. ຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດ

"ການສຳແດງອັນຊົງລົດແຫ່ງພຣະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ."

ບັນດາຜູ້ບຸກເບີກບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ໄລຍະທຸລະຍະຂອງໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສົບປີໃນພຣະນິມົດບົດທິເກົ້າ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາເປັນພື້ນຖານທີ່ "ແສງສະຫວ່າງໃໝ່"

ຂອງພຣະນິມົດບົດທິເກົ້າຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນເທິງນັ້ນ. ແສງສະຫວ່າງນັ້ນຖືກເປີດອອກໂດຍ "ກະແຈ"

ຂອງສົງຄາມແຫ່ງນີ້. "ກະແຈ" ນັ້ນເຮັດໃຫ້ນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນສາມາດຮັບຮູ້ອານາຈັກທັງໝົດໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີທຶກິກນຳສະເໜີໃນດານໂອນແລະພຣະນິມົດ. ບາບໂລນ, ມີໂດ-ເປີເຊຍ, ກຣີກ, ຈັກກະພັດເຊລຊິດແລະປະເທດມາອີກ, ອານາຈັກຂອງໂມຮາເມັດ, ແລະທຶກິກຄົນຍັງກວ່ານັ້ນ ມັນຂະຫຍາຍໃຫ້ເຫັນຈັກກະພັດໂຮມໃນຄວາມໂດດເດັ່ນ ໂດຍການຊື້ອອກການຜຸດຂຶ້ນແລະການລົ້ມລົງ ບ່ຽງແຕ່ຂອງໂຮມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຂອງອານາຈັກໂຮມຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ ຕະຫຼອດຈົນເຖິງສະຫະລັດອາເມຣິກາ (ຜູ້ພະຍາກອນປອມ), ສັນຕະປາບາ (ສັດຮ້າຍ) ແລະສະຫະປະຊາຊາດ (ມັງກອນ).

ການຜຸດຂຶ້ນແລະການລົ້ມລົງທັງໝົດຂອງອານາຈັກເຫຼົ່ານີ້ເປັນພະຍານເຖິງການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັງກອນ,

ສັດຮ້າຍ ແລະຜູ້ພະຍາກອນປອມ ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດນຳພາໂລກໄປສູ່ອາມາເກດດອນ.
ການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນຖືກນຳສະເໜີໄວ້ພາຍໃນຫຼັກຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງດານໂອນບົດທີສິບເອັດ,
ແລະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຂໍ້ທີສິບ.

ຍຸດທະການທີ່ນິເວດໄດ້ຈັດໃຫ້ມີຈຸດອ້າງອີງທາງຄຳພະຍາກອນ ເພື່ອຈັດແນວພະຍານຕ່າງໆຂອງອານາຈັກໂຮມ,
ອານາຈັກໂຮມຕາເວັນອອກ ແລະ ຕາເວັນຕົກ, ແລະ ໂຮມສັນຕະປາປາ ໃນລຳດັບຂອງເຫດການໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.
ດັ່ງນັ້ນ ຍຸດທະການທີ່ນິເວດຈຶ່ງເປັນກຸນແຈທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຄົບຖ້ວນເຖິງພະຍານທາງຄຳພະຍາກອນອັນ
ຫຼາກຫຼາຍກ່ຽວກັບໂຮມ, ແລະ ຕາມຂໍ້ທີສິບສີຂອງດານໂອນບົດທີສິບເອັດ ໂຮມແມ່ນຜູ້ສະຖາປະນານິມິດ.
ກຸນແຈທີ່ນຳເສັ້ນແນວເຫຼົ່ານັ້ນມາຮ່ວມກັນ ຄື ຍຸດທະການທີ່ນິເວດ.

ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ

ພວກເຮົາຈະເລີ່ມລວບຮວມບົດຄວາມຫ້າບົດກ່ອນໜ້ານີ້ທີ່ກ່າວເຖິງວິບັດທັງຫຼາຍໃນພຣະນິມິດບົດທີ 9
ເຂົ້າໄວ້ນຳກັນ.